

Catalunya marca l'agenda política espanyola

written by Llorenç Prats | 17 de desembre de 2022

El pacte constitucional espanyol del 1978 ha mort. I té una data: 15 de desembre de 2022. El dia en què els polítics conservadors espanyols van dir que des del Congrés de Diputats a Madrid s'estava cometent **un cop d'estat**. I es va dir recordant allò que va permetre a Barcelona, en el Parlament de Catalunya, aprovar la llei del referèndum d'autodeterminació i de transitorietat i creació de la República catalana independent el 2017.

El nacionalisme espanyol, sigui el conservador del PP/VOX/CS o el progressista de PSOE/PODEM, té dues opcions envers les seves institucions: o bé refer el pacte constitucional del 1978 obrint la porta a un estat plurinacional (seria la independència immediata de Catalunya) o bé tancar-se en banda, com va succeir el 3 d'octubre de 2017 davant la passivitat catalana, i perdre la presència a Europa mantenint el seu caràcter per la secular via de la força i la imposició.

Espanya pot continuar existint sense Catalunya. El seu nacionalisme, tanmateix, s'haurà de sustentar en raons diferents que ni ells saben. En canvi, Catalunya, amb la independència efectiva, s'obre als ideals republicans que havia cultivat anteriorment i a una tradició democràtica que agafaria prou força per **combatre els estralls de la globalització** i les seves estranyes polítiques.

I tot això pot passar més ràpidament que no ens pensem. No hi ha res que ho impedeixi quan els que es creien intocables queden vulnerables a l'acció de la justícia popular. Decennis d'injustícies d'estat, des del cop d'estat militar espanyol del 1936, poden aflorar violentament a Espanya al més pensat. Res semblant, a l'ordenada i pulcra activitat catalana del

2017, àdhuc del 2019, exigint l'exercici de drets fonamentals, totalment legals i reconeguts en els tractats internacionals.

Tècnicament, incloure en la reforma del Codi Penal espanyol una revisió del sistema d'elecció de magistrats del Tribunal constitucional espanyol és discutible, però, així i tot, és una facultat de la sobirania de la cambra legislativa. És una **fallada tècnica intencionada per collar les "institucions" de fons** que governen l'Estat espanyol i que no tenen res a veure amb la separació de poders ni amb els formalismes normatius.

I aquesta situació, sense gaire consciència, si més no des de Catalunya, s'ha produït a instàncies d'ERC a Madrid, per uns, i a instàncies d'Europa (la Comissió Europea), per altres. O en una combinació d'ambdues i per raons que encara no sabem. Però, en qualsevol cas, de fons roman, impertorbable, el referèndum d'autodeterminació de Catalunya del 2017, amb un **mandat democràtic clar, transparent i executiu**. Un mandat que no podrà ser substituït ni interpretat amb una consulta o res semblant. Per això, hom destaca que la independència de Catalunya ja és un fet i que si no preval com a tal és exclusivament per la passivitat catalana (la de Waterloo i la de la plaça Sant Jaume).

La independència de Catalunya no s'ha fet contra Espanya sinó contra el nacionalisme espanyol que ha estat incapaç d'oferir la més mínima alternativa de reconeixement i respecte envers els catalans. Ni l'Estatut del 2006, votat per tothom, ho va permetre. Ara que **Espanya fa implosió perquè sempre ha estat una construcció política feta de violència i sang**, la culpa tampoc és de Catalunya perquè tot el que ha plantejat ha estat d'acord amb les seves lleis i esperant, pacientment, les sentències dels seus mariscals de camp togats.